

Dorte hjælper børnene i lektiecafeen og i klassen på Virum skole:

Lektier - løsning af opgaver:

I ca. 5 år har jeg støttet og hjulpet skolebørn mellem 8 og 10 år i den frivillige lektiecafé på Virum Skole, som holdes i biblioteket hver tirsdag, kl. 13.50 - 15.00.

I lektiecafeen har børnene nærmest et frirum, de hygger sig meget og når de er kommet godt på plads og der er kommet ro på, får de serveret et glas vand/saft og kiks. For at minimere Corona-smitten er det os pensionister, der går rundt og serverer, hvorefter børnene går i gang med at lave deres lektier. Hvis de ikke har nogle lektier/opgaver, de skal løse, må de sætte sig og læse i en bog.

Børnene bruger som regel mest tid på deres månedsopgaver i dansk og matematik. Her skal de bruge de færdigheder, som de har fået i undervisningen i løbet af måneden, så læreren kan se, om de har lært og forstået det, de skal.

Min rolle er at støtte, når børnene rækker hånden op og beder om hjælp. Jeg løser så opgaven sammen med dem ved at svare på deres spørgsmål, eller jeg sætter mig ned og kigger på opgaven og evt. spørger: Hvordan vil du gøre/løse opgaven? Måske forklarer vi pensionister på en anden måde end læreren gør - jeg tror det er godt, at de oplever andre måder at løse opgaver på - og de betragter os jo som en slags reservebedsteforældre. Hvis børnene ikke kan nå at blive færdige med deres lektier inden lukketid, sker det, at jeg må sige til dem, at de kan lave opgaven færdig hjemme. Men det er de ikke så begejstrede for, da der let kan opstå uenighed med mor og far, når de er trætte efter en lang skoledag. Det er meget bedre at lave lektier her - siger børnene - for vi er så glade for at komme i lektiecafeen og være sammen med dig og de andre pensionister.

Fællesskab - fortrolighed:

Børnene, der kommer i lektiecafeen, knytter sig til mig og de andre pensionister. Vi giver dem vores fulde opmærksomhed og der opstår en tillid og fortrolighed mellem os, hvor de fortæller om deres dagligdag mv. En af pigerne fortalte os, at hendes søster skulle konfirmeres og at hun gerne ville holde en tale for hende. Så satte vi os ned sammen og prøvede i fællesskab at finde ud af, hvad der skulle stå i talen. Det lykkedes på en god måde - for senere kom pigen og fortalte stolt, at det var gået rigtig godt med talen. Der kan også være en mor, far eller søskende, der har fødselsdag, så laver vi nogle gange flag i lektiecafeen, som de tager med hjem. Den slags hygger vi os alle med - når der er tid til det.

Vi er 3 i lektiecafeen - Kristian, og så er der Jørgen og mig, som jo er ægtepar, hvilket børnene synes er mægtig interessant. Hvor længe har I været gift, spørger de - ja men det har vi været i mange år, siger vi - nå men hvornår skal I have sølvbryllup? - Det har vi haft - men hvornår skal I så have guldbryllup - jaa, det er der jo nogle år til - men hvor lang tid? Og når vi fortæller det, siger de - aahh - der går vi jo ikke i lektiecafeen mere - og een siger: Til den tid er jeg blevet 18 år, og så kan jeg jo køre jer til festen 😊

Der er stor interesse for at komme i lektiecafeen hver tirsdag. Børnene, der i øjeblikket kun kommer fra 3. og 4. klassetrin, opdeles i grupper og de er rigtig gode til at hjælpe hinanden, så alle på en eller anden måde indgår i fællesskabet. En tirsdag nåede vi op på max. antal børn, der pga. Corona-situationen er nedsat til 35. Desværre blev der ikke plads til de sidste 7-8 børn den dag, som så måtte vente til næste uge.

Den gode kontakt/fortrolighed med børnene - og det at kunne støtte og hjælpe dem - betyder rigtig meget for mig og de andre pensionister. Det er skønt, når vi alle om tirsdagen kan gå glade hjem fra lektiecafeen.

Støtte i grupper og klasseundervisning:

Jeg har hjulpet en kinesisk pige i 2. klasse, der var kommet hertil med sine forældre. Pigen havde svært ved at koncentrere sig og følge med i klassen, idet hun simpelthen ikke forstod ret meget - begreber og ord var ukendte for hende. I starten støttede og hjalp jeg pigen i klassen, men senere uden for klassen, hvor der var mere ro, så hun bedre kunne koncentrere sig og vi i fællesskab kunne løse opgaverne. Senere hjalp jeg flere elever samtidig uden for klassen, som også havde brug for ro og opmærksomhed, for bedre at kunne løse opgaverne. Læreren og gruppen af børn var glade og tilfredse med min ekstra støtte og hjælp.

Jeg har også hjulpet i parallelklassen, hvor min rolle var at støtte og hjælpe elever inde i klassen. Her hjalp jeg også i billedkunst, hvor børnene f.eks. arbejdede med ler, dryppede med lys og glaserede lertøjet. Det var en rigtig sjov opgave og oplevelse.